

men dette maa vistnok erkjendes ligefrem at følge af Lovens almindelige Regel, hvorefter Sagen er berettiget til at forte i sin Indtægt det, han benytter til at forøge sin Formue med. Det staaer ovenfor i samme Paragraph, og jeg tør derfor antage, at disse Ord i Paragraphens sidste Punctum, som sige dette ligefrem med Hensyn til Afbetaling af Gjæld, egentlig kun ere brugte som en Indledning til den Sætning, der her er Hovedsagen, nemlig at Fideicommissbesidderen ikke skal kunne afløse i sin Indtægt det, han betaler paa Fideicommissets Gjæld. Det er dette, hvorom der egentlig er Spørgsmaal, og som Endringsforslaget gaar ud paa at forandre, thi hvad enten dette sidste Punctum, som jeg foreslaaer at udlade, staaer der eller ikke, er det en Sag, hvorom der ikke kan tvistes, at den, som afdrager sin Gjæld, forøger sin Formue, og det staaer, som alt bemærket foran i samme Paragraph, at det, hvormed man forøger sin Formue, er man ikke berettiget til at fradrage sin Indtægt. Men netop dette er Grunden, hvorfor jeg ikke kan stemme med det ærede Udvalg i, at heller ikke den Fideicommissbesidder, der afdrager Fideicommissets Gjæld, skal kunne fradrage Afdragets Beløb, thi Fideicommissets Gjæld er ikke Fideicommissbesidderens. Han er den østeblikkelige Nyder af Indtægten af Fideicommisset, men det er høist tvivlsomt, om han nogensinde faaer Nytte af de Afdrag, som han i de allerfleste Tilfælde er pligtig at gjøre. Jeg kan ikke see rettere, end at man her ved at fastholde det, som Udvalget staaer paa, tvinger en Mand til at finde sig i at betale Skat af Afdrag, som han betaler til Formindskelse af en Andens Gjæld, og det er ikke muligt for mig at indsee, at dette overhovedet er forsvarligt eller rigtigt. Det er vist, at naar Gjælden er afbetalt — og det er sikkert at det kan skee i mange Tilfælde — faaer han selv Nytte deraf, og da er det ogsaa paa Tiden at beskatte ham, men ikke forinden Gjælden er afbetalt. Paa den anden Side er det sikkert, at der kan påaavises ikke saa Exempler paa, at en Fideicommissbesidder i vort Land har været pligtig til i en lang Mærkelid at betale Afdrag paa Forsædres Gjæld, som har hvilet paa Fideicommisset, og som har været af den Beskaf-

senhed, at der ikke var nogen som helst rimelig Udfigt til, at han selv nogensinde kom til at nyde godt deraf. Der er uden Tvivl ikke faae Medlemmer, som ville vide, hvad jeg sigter til i den Henseende; det er Forhold, som desværre ikke have været saa ganske ualmindelige i tidligere Tider. — Det af mig under Nr. 4 stillede Endringsforslag angaaer en Sag, som ligeledes oftere har været under Forhandling, og med Hensyn til hvilken jeg ikke kan erkjende Rigtigheden af Udvalgets Stilling. Det dreier sig om, at den, som i Løbet af det foregaaende Aar har erhvervet en Formue eller en Virksomhed, skal beskattes i selve Skatteaaret af den, uagtet han ikke har haft Indtægter af Formuen eller Virksomheden i det foregaaende Aar. Efter min Overbeviisning er dette lige imod de Principer, hvorpaa Lovforslaget er bygget, idet dette nemlig iøvrigt forlanger, at man for at kunne paalægge en personlig Skat, ogsaa skal have en Person for sig, og det er ikke den Formue, der er falden i selve Skatteaaret, som beskattes, men den, der er falden i det foregaaende Aar; herefter maa altsaa Fordringen føres hen til, at Personen skal have haft Indtægten i det foregaaende Aar. Nu skal jeg ikke nægte, at der kan være Tilfælde, hvor Udvalgets Regel kan bruges uden egentlig at træde Nogen for nær; men jeg er ligesaa overbevist om, at der findes mangfoldige Tilfælde, hvor man træder Skatteyderen for nær ved at forlange Skat af ham af Indtægter, som han ikke har haft, blot for at conservere den Ret, som Skatteenyderen har til, at den paagjældende Formue bliver beskattet. Jeg kan forstaae dette ligesoverfor Contingentsystemet; thi her have Tilfælde som de, der her nærmest tænkes paa, en meget stor Betydning, eftersom deraf naturligtviis følger, at naar en saadan betydeligere Formue gaaer bort i en Commune, maa Resten af denne betale derfor; men det stiller sig efter min Mening anderledes overfor Procentsystemet. Der ville disse Tilfælde være af underordnet Betydning, og jeg finder det ikke rigtigt at sætte en Bestemmelse ind som denne for at sikre Statskassen en Indtægt, som dog i og for sig ikke vil have nogen stor Betydning, og dermed bryde det Princip, hvorpaa Loven er bygget,